

L'estiu

L'estiu. Bona època per recopilar i sumar moments per a la memòria. Llargues estones de platja, vols cap aquí i cap allà, gelats de mitja tarda, temps per fer les petites coses de cada dia que, sempre, ens queden pendents (i encara en tenim massa); fins i tot moments per dedicar als grans de la família. Els grans oblidats en el dia a dia i, segurament, els que, sense demanar-ho excessivament, necessiten més que ningú la nostra atenció. L'estiu és aire pur i oxigenat, concerts a l'aire lliure (festivals com l'aparegut recentment "Elles"), xerrades llargues amb els amics i la parella, sopars interminables, pel·lícules a altes hores i tardes senceres de lectura al sofà. L'estiu és recomençar, reconèixer-se, replantejar i focalitzar-se en nous objectius. Carregar piles. Permetre's somiar de nou en allò que voldrem engegar al setembre i, sobretot, sentir amb un plaer indescriptible com se'ns escolen les hores entre els dits sense fer massa res més que observar-les mentre s'allunyen.

L'estiu és un bon grapat de sensacions. De fet, si segueixo les instruccions de la professora Núria Pérez (creadora del projecte Teach a Talent) al curs de Hello Creatividad! : "Writing for self discovering" (escriptura per a l'autoconeixement) els meus pensaments sobre aquest estiu, en sis minuts d'escriptura automàtica, sense filtre ni pensament i de manera ininterrompuda passa pels següents conceptes: "Estiu. Olor de tardes llargues (...) llargues (...) llargues (...). Tu i jo i les nostres mandres llargues (...) llargues (...). Sense tic tac. Platja, cafè, xerrada, cinema, llibre (...). Sopar a les 12.00, esmorzar a les 11.00 buscant un croissant. Petons i abraçades i molta calor. Aventures, avions, excursions. Estones de sol i de lluna amb amics de sempre, amb amics que sempre hi són però que veiem poc. Somriures, rialles i farts de riure. L'olor del mar (...) sense tic tac. I aquella paella... amb vista a Es Vedrà. Fotografies de Nikon i fotografies mentals, que no pengem ni a Facebook ni a Instagram, però que portem sempre amb nosaltres. Música i expos (...) sense tic tac. Adormir-me i despertar-me. Llegir Yoko Ono i les seves instruccions sobre com embadalir-se contemplant el cel i els arbres. La llum i tot el bla bla bla que fa estiu. Sense tic tac."

Bonic si no fos perquè aquesta només és la cara amable dels mesos de calor. Aquest estiu (en què res més igual que aquest estiu, com diria Gossos) també és: la fi del pujolisme i la fi d'un era de creença en la classe política de transparència, explosions de gas i incendis, accidents desafortunats de cotxe i d'avió, retallades i atur, israelians i palestins en lluita, estira-i-arronsa amb el 9-N, detencions per proxenetisme i pornografia infantil, ebola, teleescombraries, negocis que tanquen i massa pocs que obren i gent que es queda sense feina, (...) En definitiva, telenotícies que fan venir ganes d'apagar la televisió i llençar-la escales avall.

No tot a l'estiu és pur com una postal enviada des del costat del mar. Jo he fet vacances. Però el món, i la seva bogeria, no en fan. Quina llàstima.